

Cronica TV

Benone NEAGOE

benoneagoe@presamil.ro

Cu Saturn care se află în semnul Leului și cu Jupiter în Săgetător, în 2008 Berbecul este ajutat să urce. Saturn a călătorit în Leu încă începând din 2005, grăbindu-te să-ți formezi un destin, unul bazat pe efort, creație și dorința pentru aventură sau risc. Totuși, această înflorire nu avea loc mai devreme de decembrie, atunci când Jupiter se aliniază cu Pluto...

Recunoașteți ca v-ați întrebat macar o dată dacă astrele chiar au o influență asupra dumneavoastră, dacă există destin, dacă pietrele prețioase chiar au efecte miraculoase, sau dacă visele nopții vă avertizează ceva...

Haideteți, admiteți că vă preocupați, măcar un pic, ce vi se va întâmpla mâine, luna viitoare, anul acesta...

SATURN ÎN LEU

Pasul Fortunei, emisiunea realizată de *Urania* pe B1 TV, în fiecare vineri, după-amiaza, e locul în care multe din întrebările noastre de acest gen își pot găsi răspunsul. Ea nu cuprinde doar un simplu horoscop, ci e o incursiune palpitantă în astrologie, oferind publicului o amplă analiză a contextului astral al săptămânii.

Urania, muza grecească a astronomiei, a devenit un simbol pentru aceia dintre noi care sunt îndrăgostiți de cerul instelat, curioși să-l observe și să știe mai multe lucruri despre el.

O respect pe Simona Vărzaru (Urania), pentru alcătuirea științifică a horoscoapelor, și nu după ureche și obositor de rutinier cum fac celelalte televiziuni. Îi admir demonstrația de cultură și capacitatea de a aborda și prezenta un subiect, fie el și Zodia Vărsătorului. Somitate în materie, ea merge la surse, la izvoare, adică la astrologii adevărate, care nu reproduc, ci chiar produc preziceri.

Nu am niciun motiv să nu o iau în seamă, ba mai mult, în serios. Distinsa interpretă a conjuncțiilor astrale și a implicării acestora până și în mersul politic al societății românești nu are pretenția că dă un diagnostic la fix, dar în linii mari, i-au ieșit multe premoniții, din câte știu.

E sobră, cu un umor subtil, elegant, e necruțătoare, nu zâmbește, nu face glume ca Netty de la Pro TV. Stabilește în schimb sentințe, cârmuiește destine, împarte asemenea Zeiței Fortuna, fericire sau nenorocire, bogăție sau sărăcie, binele sau răul. Și-a făcut din viitorul nostru o profesie și o exersează. Horoscopul ei e mult mai complex și exhaustiv. Durează 90 de minute, cât un meci de fotbal, cu doar câteva scurte momente publicitare, suficient de mult ca să îți dea senzația că nu se încheie de fapt nicicând.

Vorbește fără oprire și fără greșeli, fără prompter, fără teancuri de cărți în stânga și în dreapta, chiar fără foi pe masă, doar din imensa bibliografie acumulată în memoria creierului. Deși conțin tehnici narrative subtile și un dispozitiv complex de metafore e pus în funcțiune, pentru a seduce și a convinge, previziunile Uraniei satisfac nevoia de ficțiune, setea de fabulație a unor largi categorii de telespectatori.

Aniversare

MIRCEA HORIA SIMIONESCU

Prof. dr. Victor PETRESCU

Este unul dintre scriitorii reprezentativi ai literaturii române contemporane. Rămâne legat sentimental de orașul Chindiei, Târgoviște, unde vede lumina zilei la 23 ianuarie 1928, ca primul fiu al ofițerului de infanterie Stelian Simionescu și al Irinei, născută Popescu, oficianță PTT. După mărturiile de mai târziu are o „copilărie fabuloasă și fericită”, de aici extrăgându-și numeroase subiecte ale scrierilor sale de mai târziu, nararea făcându-se deseori la persoana întâi, dezvăluindu-ne o memorie autobiografică de invidiat.

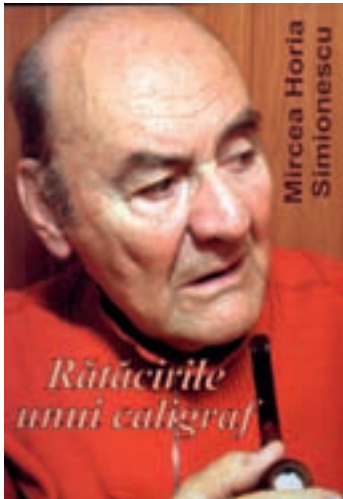
Studii primare, apoi liceul „Ienăchiță Văcărescu”, în Târgoviște. Aici împreună cu bunii săi prieteni de mai târziu, scriitorii Radu Petrescu și Costache Olăreanu, participă la redactarea unor reviste-manuscris: „Carnet literar”, „Cântece noi”, „Spada”, „Cloșca cu pui”, „Colorado”, „Metru cub”.

Se cristalizează mișcarea care mai târziu este denumită „Școala de la Târgoviște”, cuprinzând pe lângă cei amintiți și pe Petru Creția, Tudor Topa.

Contactul cu mediul intelectual târgoviștean, cu istoria acestor locuri, va avea reverberații perpetue în sufletul său. În 1948 devine student la Facultatea de Filologie a Universității București. Își întrerupe studiile, pe care le absolvă abia în 1963, cu lucrarea de licență „Lirica lui G. Călinescu”.

Aproape două decenii (1950-1969) lucrează în redacția ziarului „Scânteia”, colaborând și la alte ziare și reviste ale vremii (România literară, Luceafărul, Steaua, Cronica, Convorbiri literare, Argeș, Astra, Ramuri, Familia, Flacăra ș.a. precum și la revistele târgoviștene Lîtere, Curier). Mai târziu (1972) este numit director general al Operei Române, de unde se va pensiona la cerere (1974) dedicându-se în exclusivitate scrisului.

De la debutul în „Luceafărul” (1968), cu povestirea „Cum l-am trădat pe Pascal”, opera sa este amplă, diversă ca modalități de abordare. Reprezentativ pentru proza sa este ciclul *Ingeniosul bine temperat* cuprinzând volumele *Dicționar onomastic* (1969), *Bibliografie generală* (1970), *Breviarul (Historia calamitatum)*, (1980), *Toxicologie* sau *Dincolo de bine și dincoace de rău* (1983).

Conceput sub forma unor dicționare, acest ciclu este continuat de *Jumătate plus unu. Alt dicționar onomastic*. După cum afirmă însuși autorul în prefața la *Bibliografie generală*, „compune o panoramă exhaustivă a literaturii contemporane”. Ea se realizează prin fișe caracterologice organizate de cele mai multe ori într-un ansamblu ce folosește calamburul, observația satirică. De fapt, în esența lor sunt o parodie unde stereotipia, inertul joacă un rol determinant, creând un univers iluzoriu al realității.

Proza sa nu reflectă de obicei realitatea, refăcând deseori atmosfera livească, apropiindu-se de Swift sau argentinianul Jorge Borges. Ultimul volum al ciclului *Toxicologie* este autobiografic. Se contopesc aici evenimente istorice din timpul copilăriei și adolescenței, cu situații obișnuite din existența unor familii târgoviștene. Scriitor reprezentativ al „Școlii prozatorilor târgovișteni”, alături de bunul său prieten Radu Petrescu, este întemeietorul în literatura română al metaromanului. Pe lângă romanele ciclului amintit, este autorul unor culegeri de povestiri: *După 1900, pe la amiază* (1974), *Îngerul cu șorț de bucătărie* (1993), *Povestiri galante* (1994), al unor volume de însemnări de călătorie: *Răpirea lui Ganymede* (1975), *Ulise și umbra* (1982) dar și a unor „file de jurnal”, *Febra* (1998). Creator al sintagmei „Târgoviștea mea, e o Florență valahă”, în excursul sentimental despre Târgoviște, încearcă să dea „răspunsuri” la întrebarea pe care și-a pus-o de nenumărate ori: „este orașul Târgoviște

o realitate sau un vis al meu și al nimănui altuia?”. Împlinind realitatea cu reveria dă pagini memorabile de literatură în *Târgoviște, scurt excurs sentimental* (1999). În romanul *Cum se face (petrecerea e obligatorie)* (2002), își pune problema modului de a face literatură, fiind de fapt, „...un exercițiu, o experiență – nu știu cât de reușită – de reducere a povestirii la o surprinzătoare descărcare de energie”.

În *Vârstele* face afirmații relevante privind rolul formativ al prozei, care se păstrează și acum în ciuda faptului că ea e „concurată și subrezită de asaltul concentric al mijloacelor moderne de comunicare, mai comode și mai concise, caută să-și descopere calitățile și funcțiile specifice, dibuite de scriitor și de iubitorul de literatură, dar încă insuficient conturate”. Ea devine și o formă magică de intrupare a Ideii: „Grația și expresivitatea literiei, a silabei, a cuvântului și a întregului discurs se pot lipsi de povestirea reproductibilă, noutatea și interesul estetic au la dispoziție mulțime de fine mecanisme care pot produce propria poveste; un nou parcurs poetic”.

Rătăcirile unui caligraf (concepute ca un fel de dialog cu scriitorul Mihai Stan) sunt rememorări

în timp, conducându-ne de fapt „în miezul labirintului unei existențe dedicate cu pasiune scrisului”, dorind „să stărnească curiozitatea” și a „te emoționa”. Explică o dată în plus, dacă mai era nevoie, „...cum o viață de om, în cazul de față un scriitor, acumulează întâmplări bune și rele, le transformă în evenimente și apoi le transfigurează în poveste”. Consideră că „pentru a scrie o carte despre nimic, se cere să trăiești o viață întreagă toate evenimentele lumii...”.

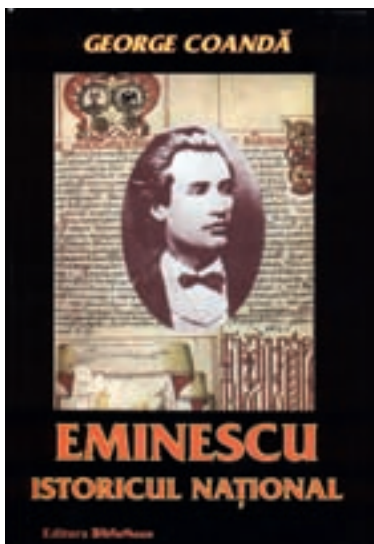
Scriitor prolific, deși a debutat târziu în literatură, Mircea Horia Simionescu, declarat cetățean de onoare al Târgoviștei, timp de aproape patru decenii președintele juriului prestigiosului Festival Național de Literatură „Moștenirea Văcăreștilor”, ce se desfășoară în Cetatea de Scaun este și președintele de onoare al Societății Scriitorilor Târgovișteni (2005). Continuă tradiția înaintașilor din urbea care a dat culturii române primele tipărituri, precum și alte notabile realizări într-ale slovei scrise.

În concluzia analizei pe care i-o dedică, Eugen Simion (*Scriitori români de azi*, vol. IV), întrebându-se ce este romanul azi, îl caracterizează astfel: „O narațiune când solemnă, când ironică despre felul în care se compune. Prozator modern tinde să devină tot mai mult un caligraf, maniac care vrea, într-adevăr, să descrie ordinea haosului”.

Este de fapt o chintesență a efortului scriitorului târgoviștean, desfășurată pe parcursul a opt decenii de viață.

Scrieri:

Ingeniosul bine temperat: dicționar onomastic. București, Editura pentru Literatură, I, 1969; II, 1970; *După 1900, pe la amiază*: proze. București, Editura Eminescu, 1974; *Răpirea lui Ganymede*: eseuri. București, Editura Sport-Turism, 1975; *Jumătate plus unu: alt dicționar onomastic*. București, Editura Albatros, 1976; *Nesfârșitele primejdii*: roman. București, Editura Eminescu, 1978; *Învățăturile pentru delfin*: roman. București, Editura Albatros, 1979; *Breviarul*: roman. București, Editura Cartea Românească, 1980; *Ulise și umbra*: însemnări. București, Editura Sport-Turism, 1982; *Banchetul*. București, Editura Eminescu, 1982; *Toxicologie*. București, Editura Cartea Românească, 1983; *Redingota*. București, Editura Cartea Românească, 1984; *Licităția*. București, Editura Albatros, 1985; *Trei oglinzi*. București, Editura Cartea Românească, 1987; *Asediul locului comun*. București, Editura Militară, 1988; *Povestiri galante*. București, Editura Minerva, 1994; *Paltonul de vară*. București, Editura Albatros, 1996; *Fărădelegea vaselor comunicante*. București, Asociația Scriitorilor din București și Cartea Românească, 1997; *Jurnal de atelier*. București, Editura Vitruviu, 1997; *Febra, file de jurnal*. București, Editura Vitruviu, 1998; *Târgoviște, scurt excurs sentimental*. Târgoviște, Editura Bibliotheca, 1999; *Dicționar onomastic*. București, Editura Allfa, 2000; *Cum se face (petrecerea e obligatorie)*. Târgoviște, Editura Bibliotheca, 2002; *Cum se face. Roman*. Târgoviște, Editura Bibliotheca, 2002; *Redingota*. Pitești, Editura Paralela 45, 2002; *Asediul locului comun: roman*. Târgoviște, Editura Bibliotheca, 2004; *Literatură dus-întors*. Târgoviște, Editura Bibliotheca, 2005; *Rătăcirile unui caligraf*. Târgoviște, Editura Bibliotheca, 2006. *Vârstele*. Târgoviște, Editura Bibliotheca, 2007.

Răspunsul la această întrebare se află în articolul *Oștirea Română*, semnat de ziaristul Mihai Eminescu în *Timbul*, III, nr. 222 din 8 octombrie 1878, iar la care, se știe, poetul absolut, ca și la *Curierul de*

Cine merită să intre, în triumf, în Sybaris?

Iași, ceva mai înainte, profitând de derularea în plin a Războiului de Independență, și-a exersat, printre altele, necruțătorul condei de veritabil reporter de front, extrem de documentat și la obiect. Deși, spre deosebire de poetul Vasile Alecsandri, de pictorul Nicolae Grigorescu și de alți artiști de anvergură ai vremii, el a scris nu din teren, efectiv. Pentru cine ar reciti fie și selectiv articolele din anii 1877-1878 semnate de Eminescu în publicațiile amintite ar avea o mare revelație. Numai că furații de tumultul cotidian e greu să coborâm în timp până acolo, ceea ce ne determină să apreciem cu atât mai mult cărțile precum cea publicată de scriitorul George Coandă anul trecut la editura târgovișteană Bibliotheca și intitulată *Eminescu, istoricul național*, axată, printre altele, și pe comentarea câtorva articole referitoare la situația armatei române

de la acea oră, reușind să proiecteze din câteva tușe groase, apăsată, tăioasă, dure și totodată amare, în antiteză, portretul guvernantului, respectiv al politicianului fără scrupule, cu cel al ostașului făuritor de istorie: *Au sosit în București Dorobanții, de pe câmpul de război. Acești eroi, cu care gazetele radicale se laudă atâta sînt, mulțumită guvernului, goi și bolnavi. Mantalele lor sînt bucăți, iar sub manta cămașa de piele, și nici cojoc, nici flanelă, nici nimic, toți într-o stare de plîns, într-o stare care te revoltă în adîncul inimii. (...) Canibalii au fost aceia ce i-au trimis iarna la război în asemenea stare? (...) Nu sînt în toate limbile omeniești la un loc epîtete îndestul de tari pentru a înfiera ușurința și nelegiurirea cu care stăpîniturile ce stăpînesc această țară tratează cea din urmă, unica clasă pozitivă a României. (Timbul, nr. 293/30 decembrie 1877) Se referă, desigur,*

la țărănimea română, care dintotdeauna a asigurat grosul armatei și, implicit pe adevăratul făuritor al Independenței, cum concluzionează George Coandă, adică acela care merită, într-adevăr, să intre în triumf în Sybaris (oraș antic renumit pentru viața de lux și desfrâu, n.a.), el, care în mijlocul veacului al nouăsprezecelea, ce pentru noi înseamnă domnia frazei și a poșpăielii străine... a dus greul propășirii neamului (Timbul, nr. 222/1878). *Eminescu, istoricul național*, așadar, o carte care deși, iată, dezvoltă secvențe jurnalistice de acum un veac și peste trei decenii, are o mulțime de puncte de susținere. Și nu întâmplător Eminescu rămâne singurul jurnalist român a cărui operă, la mai bine de o sută de ani de la moartea sa, incită dezbateri aprinse, controverse și furtunoase luări de poziție pro și contra. (Dan GÎJU)